

или твърдѣ ограничена интелигенция, печатътъ е по-малко мощенъ, отъ колкото въ единъ народъ съ по-голяма култура и по-многочисленна интелигенция. Въ послѣдния случай неправдата не може да има никакъвъ успѣхъ и скоро всичко се промѣнява на по-добро, защото орждието на печатътъ, съ което постига своитѣ добри цѣли, е массата, обществото, интелигенцията, общественото мнѣние. Силата на една неправда е въ беззаконието, произвола и безчеловѣчието, а силата и могуществото на печатътъ е въ правотата, въ истината, въ човѣщината. Печатътъ е свободното мнѣние на обществото върху всичко, което се върши около него. И понеже основата на печата се корени именно въ свободното изказване на това общественно мнѣние, то естествено слѣдва, че колкото печата се явява по-силенъ и по-могущъ въ разрѣшението на общественнитѣ и економически въпроси, толкова по-високо това общество се качва въ своето развитие и усъвършенствование въ всѣко едно отношение. Частно зарадъ нашия народъ, основния законъ гарантира и свободата на печата, но едва ли може да се каже, че нашия печатъ стои на онази висота, която му е прѣдопрѣдѣлена, както казахме по-горѣ. Не вѣрваме да намѣри пѣкой прѣкалено отъ наша страна това, ако кажемъ, че голѣма частъ отъ нашия периодически печатъ още слабо разбира своята дѣйствителна задача и за туй често служи за постиганьето на необясними цѣли, загубва своята ръководяща нишка и по такъвъ начинъ става безполезенъ или поне малко полезенъ. Но за това на другадѣ.

Не влиза въ нашата цѣль да опрѣдѣлимъ на това именно мѣсто грамадното значение на периодическия печатъ. За нашата цѣль тукъ е достаточна да покажемъ, че обществото има неминуема нужда отъ него, за да му показва правилния пътъ, да му освѣтлява тоя пътъ, да му дава пълно и точно прѣдставление за дѣйствителното му състояние въ всѣко отношение, като му обяснява цѣльта, направлението и високитѣ идеали, къмъ които това общество трѣбва да се стрѣми. Ето такива сж въ общи черти просвѣтителнитѣ задачи на журналистиката. Веднажъ туй установено, ние сме длѣжни сега да покажемъ виновникътъ за появяваньето на първия български журналъ, който въ ония тъмни и мъчни врѣмена си е турилъ за цѣль да буди българската мисль, да прокламира нашето народно съзнание и да показва на нашия народъ пътя на прогресса, щастието и благоденствието.

Основателтъ на българския периодически печатъ е Константинъ Г. Фотиновъ. Той се е родилъ въ Самоковъ между